

денемъ подъ кривата върба съ щърковото
гнѣздо въ клонето, пригърналъ гждулката си.
Ржката на слѣпия, която знаеше тъй хубаво
да свири, никога не отваряше шѣпа за мило-
стиня. Ако сутринъ нѣкой орличанинъ, когато
отиваше на работа му отчупѣше къшей хлѣбъ
отъ прѣсната пита, огъната съ шарена кърпа
въ торбата, вземаше къшея. Ако вечеръ жъ-
тваритѣ му донесѣха узрѣли кехлибарени
круши и зачървени петровки ябълки, той си
наквасваше устата. Полека-лека орличани свик-
наха съ него, поеха пѣсенъта му и я отнасяха
въсѣки божи день по нивитѣ като благословия.
А Талей опозна и хората и колята и добитѣ-
ка. По вървежа, по гласовѣтѣ, по звѣнциѣ.
Той имъ научи имената и кога вечеръ се връ-
щаха отъ кѣра и му думаха: добъръ вечеръ,
Талей! — той имъ отвърщаше на име. Такъвъ
слѣпъ човѣкъ бѣше. Закачаха го, шегуваха
се съ него, нѣкои го вземаха на подбивъ, но
той не имъ се сърдеше.

По едно време презъ светитѣ празници,
още първото лѣто, когато въ дълбокото уз-
рѣло поле, на всѣка нива, като жълти яреби-
ци накацахъ кръстцитѣ, орличани взеха да
разврѣзватъ кеснитѣ си и да пуцатъ по нѣ-
коя пара презъ окоото на гждулката. Тогава
въ душата на слѣпия оживѣ една жалба по
оная най-мила жена, която той изгуби въ
тъмното.